

VVM-procedure. Den statslige VVM-procedure gennemføres i samarbejde med de relevante sektormyndigheder.

VVM-reglerne findes i den gældende lov i § 6, stk. 3, nr. 4, og stk. 7, § 6 c og § 8. I lovforslaget findes VVM-reglerne i §§ 11 g-11 i, § 11 a, nr. 7, og § 11 e, stk. 3. Herudover findes i planlovens § 5, stk. 3, § 7 og § 7 a bestemmelser om oplysningspligt i VVM-sager. Disse bestemmelser videreføres i § 57 a, jf. lovforslagets § 1, nr. 46. Regler om tilsyn og klage i relation til VVM-reglerne findes i lovens § 51 og § 58, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 41 og 47.

Ad § 11 g

Bestemmelsen i § 11 g svarer indholdsmæssigt til planlovens § 6 c med de ændringer, som følger af den foreslåede ændring af opgavefordelingen i forbindelse med kommunalreformen. Ordene »store enkeltanlæg« er dog ændret til »enkeltanlæg« for at præcisere den gældende retstilstand. Baggrunden herfor er, at VVM-direktivets kriterium for om et anlæg er VVM-pligtigt ikke alene er størrelsen, men om anlægget må antages at påvirke miljøet væsentligt. Der er således ikke tale om en realitetsændring.

§ 11 g, stk. 2, fastlægger i loven procedurer for tilvejebringelse af retningslinjer i kommuneplanen svarende til de gældende bestemmelser for tilvejebringelse af regionplantillæg, jf. planlovens § 22, stk. 2.

§ 11 g, stk. 3 og 4, svarer til lovens § 6 c, stk. 2 og 3.

Ad § 11 h

§ 11 h svarer til lovens § 8.

Ad § 11 i, stk. 1

Efter de gældende regler har miljøministeren mulighed for undtagelsesvis at overtage regionplanmyndighedens VVM-kompetence. Dette sker i så fald efter planlovens § 3, hvorefter ministeren i særlige tilfælde i sager, der har større betydning, kan overtage regionplanmyndighedens beføjelser.

Forslaget muliggør, at miljøministeren kan fastlægge, hvilke anlægstyper kommunerne skal være VVM-myndighed for, og hvilke ministeren skal behandle. Sigtet er, at ministeren vil tage sig af de særligt komplicerede virksomheder, statslige infrastrukturanlæg og infrastrukturprojekter af national interesse. Et myndighedsudvalg har været nedsat med henblik på en nærmere belysning af arbejdsdelingen mellem stat og kommuner med hensyn til miljøgodkendelse og tilsyn med visse listevirksomheder. Det er tanken, at VVM-vurderingen af en virksomhed behandles af den

samme myndighed, som behandler godkendelsen efter miljøbeskyttelsesloven.

Forslaget indebærer, at ministeren som VVM-myndighed pålægges de samme forpligtelser i relation til VVM-reglerne, som i øvrigt gælder for kommunerne. Således pålægges ministeren via bestemmelsen at følge samme tilvejebringelsesregler, herunder reglerne om inddragelse af den berørte offentlighed, som vil gælde for kommunerne som VVM-myndighed.

Inden for de pågældende anlægstyper vil ministeren også skulle afgøre, om etablering, udvidelse og ændringer af sådanne anlæg er VVM-pligtige. Ministerens beføjelser forventes delegeret til en under miljøministeriet oprettet styrelse, jf. planlovens § 52, stk. 3.

Ad § 11 i, stk. 2

Forslaget indeholder hjemmel til at fastsætte regler til gennemførelsen af den del af aftalen om strukturreformen, der anfører, at kommunernes afgørelser om husdyrbrug efter VVM-reglerne i en overgangsperiode på to år fra kommunalreformens ikrafttrædelse skal godkendes af Miljøministeriet.

Baggrunden for forslaget er, at et højt beskyttelsesniveau ved reguleringen af husdyrproduktionen skal fastholdes. Under hensyn til kompleksiteten af landbrugets miljøproblemer foreslås der etableret en overgangsordning, som sikrer, at kommunerne får tid til at opbygge de nødvendige kompetencer, inden der tages endelig stilling til, om opgaven kan løses uden statslig involvering.

Bestemmelsens stk. 2, nr. 1, indeholder hjemmel til at fastsætte regler om, at kommunalbestyrelserne i screeningssagerne, dvs. sager hvori der skal træffes afgørelse om, hvorvidt et anlæg til intensivt husdyrbrug skal gennemgå en VVM-vurdering, skal indsende udkast til afgørelse til miljøministeren, som afgiver en bindende udtalelse om, hvorvidt de nødvendige hensyn er varetaget og i givet fald meddeler samtykke til, at kommunalbestyrelsen kan træffe den pågældende afgørelse. Dette kan både være afgørelser om, at det pågældende anlæg ikke er VVM-pligtigt og afgørelser om, at et anlæg skal gennemgå en vurdering af virkningerne på miljøet (VVM-pligt). Kommunalbestyrelsens afgørelse kan indbringes for Naturklagenævnet for så vidt angår retlige spørgsmål.

Stk. 2, nr. 2, indeholder hjemmel til at fastsætte regler om, at forslag til kommuneplantillæg med tilhørende redegørelse for de miljømæssige konsekvenser, det vil sige i de tilfælde, hvor anlægget har gennemgået en vurdering af de miljømæssige konsekvenser, skal indsendes til miljøministeren, før de sendes i offentlig høring. Miljøministeren afgiver en bindende